

tigede til paa egen Haand at præge Nikkelmønt f. Eks., saaledes som nogle Lande har begyndt. Vi ere bundne saaledes, at Mønten skal udvise Landets Navn og Møntens Værdi og Prægningsstedet samt Aarstallet, og endelig en lille Smule med Hensyn til Teknikken, for saa vidt Mønten skal præges med ophøjet Kant og med riflet Rand paa de større og glat paa de mindre Mønter. Men bortset derfra, altsaa med Hensyn til selve Møntens Præg, staar Landet frit, og det er ogsaa d'Her, bekendt, at Danmark, Norge og Sverige have forskellige Mønttyper. Jeg tror, at vore ere de mindst heldige, skønt 20-Krone-Stykket er kønt tegnet, om end noget fladt og kedeligt, medens vore Smaamønter, Skille-mønter, ikke alene ere kedelige, men — jeg vil nødig bruge stærke Udtryk — meget uheldige i kunstnerisk Henseende. Med Hensyn til Fremgangsmaaden, som jeg anbefaler, har jeg sagt i mit Forslag, at man skal foranstalte en kunstnerisk Konkurrence. Jeg tror nemlig, at paa Grund af den Omstændighed, at vort Mønt- og Medaillevæsen har ligget nede i saa lang Tid, vil det ikke være let, at sige, at den og den bestemte Mand kan gøre det. Vi ere desværre saa daarlig forsynede med Kræfter, som vi vide med Sikkerhed kunne gøre noget i denne Henseende, at jeg ikke kan tilraade den Fremgangsmaade uden videre at give det til den og den bestemte Mand. Jeg tænker mig dog heller ikke en almindelig Konkurrence, men derimod den Fremgangsmaade, som vistnok er fulgt i Frankrig, en begrænset Konkurrence. Mænd, som paa Opfordring melde sig til Deltagelse, faa erstattet deres egne Udgifter ved Konkurrencen; og hvis man der finder nogle prisværdige, opfordrer man disse Mænd til at arbejde videre, stiller Mønten til deres Raadighed til Foretagelse af Forsøg og gentagne Forsøg, indtil man naar et Resultat, der er baade kunstnerisk og navnlig ogsaa teknisk fuldt ud tilfredsstillende. Jeg siger „navnlig teknisk“, fordi det vil vise sig her som paa andre Omraader, at det er ikke gjort blot med en smuk Tegning, der udkræves Forstaaelse af Materialet og den Genstand, der skal fremstilles, af dens ejendommelige Natur og Væsen. Ja, mine Herrer, det var væsentlig, hvad jeg ønsker at fremhæve til Fordel for mit Forslag. Jeg skal nu til Slutning bemærke, at jeg af tvende Grunde vil være tilfreds med at have bragt disse Tanker frem for det høje Ting og ogsaa over for den ærede Finansminister til velvillig Over-

vejelse, naar Spørgsmaalet skulde blive rejst om ny Typers Tilvejebringelse for danske Mønter. Først den mere almindelige Grund, at jeg fuldt ud tiltræder det Standpunkt, vort Folketing har indtaget over for Forslag af enkelte Medlemmer ved Finanslovens Behandling, nemlig at det anser saadanne for ikke ønskelige, for saa vidt de medføre Udgiftsforøgelse paa Budgettet. Jeg tror, det er en ganske sund Praksis, at man i Almindelighed ikke ynder slige Forslag. Den anden Grund er den, at Mønten er et Omraade, som ifølge Anordningen er overladt til Administrationen. Der bruges det Udtryk „Kongen“. Jeg har ikke nogen klar Forestilling, om der menes noget uden for ministeriel Ansvarlighed dermed. Det tror jeg ikke. Det er imidlertid sikkert noget, der ligger inden for Administrationen, og det er ikke min Mening at udøve noget lovgivningsmæssigt Tryk paa Administrationen i saa Henseende. Men jeg tillader mig at fremsætte disse Tanker, saaledes som man plejer at gøre det gennem et Ændringsforslag, idet jeg efter de Udtalelser, der maatte fremkomme fra ærede Medlemmer, forbeholder mig at tage Forslaget tilbage.

Neergaard: Det er et Samraad under Finansministeriets Budget, som bringer mig til at tage Ordet for en kort Bemærkning. Det er det Samraad, der har fundet Sted om Forlængelsen af Loven om Laan til Kommuner til Anvendelse ved Jærnbanebygning i Henhold til Jærnbaneloven af 1894. Desværre vare de Udtalelser, den ærede Minister fremkom med i den Anledning, ikke meget lovende. Den ærede Minister mente, at denne Lov i sin Tid var bleven given i nøje Forbindelse med Loven om Optagelse af det 25 Mill. Kr.s Laan. Det er jo fuldkommen rigtigt, men naar den ærede Minister deraf vil udlede, at denne Foranstaltning blev vedtagen under Forudsætning af, at det var noget, der skulde finde sin Afslutning ved de da bevilgede 5 Mill. Kr., og at de Kommuner, som, efter at disse 5 Mill. Kr. vare slupne op, kunde have ønsket at gøre Brug af Loven til samme Formaal som oprindelig bestemt, altsaa til Jærnbanebygning i Henhold til Jærnbaneloven af 1894, maatte finde sig i intet at faa, saa tror jeg, den højtærede Minister befinder sig i en Vildfarelse. Det var ikke Forudsætningen fra alle Sider. Under Forhandlingen blev det modsatte Standpunkt stærkt fremhævet og blev ikke udtrykkelig modsagt af den daværende Finansminister. Jeg skal henpege paa, at